

septembrie 2010 #105

sumar

18 AGENDĂ. INTERN. Casa dintre blocuri. Pentru a asigura intimitatea locuitorilor casei și în același timp pentru a rămâne suficiente funcțiuni care să fie distribuite și la nivelul etajului 2, fiecare nivel a fost prevăzut cu mai multe logii sau terase. Pe lângă rolul strict funcțional, aceste elemente conferă volumului relativ simplu al clădirii o notă de dinamism, la care contribuie și ingeniosul joc dintre plin și gol, asigurat de suprafețele largi vitrate.

46 ARHITECTURĂ. PROIECT. Locuință în Vultureni. Locuința unifamilială ce a primit în acest an Premiul Anual de Arhitectură București se distinge în primul rând prin simplitate. Dificultatea de a fi original utilizând forme și materiale minimaliste este cu atât mai mare cu cât arhitectul urmărește să-și transforme proiectul într-o imagine iconică. Volumetria locuinței este una dintre cele mai simple...

56 ARHITECTURĂ. INTERIOR. O nouă dimensiune. Elementul „supranatural” este prezent în această amenajare în orice moment al zilei prin jocul de iluzii creat de manipulara formelor și a texturilor. Dimensiunea ludică a spațiului se simte cu precădere atunci când există mișcare: fiecare pas provoacă o modificare a percepției, obiectele înconjurătoare schimbându-și cromatică, dar și nivelul de transparență și reflexie..

66 PATRIMONIU. CENTRE ISTORICE. Sighet. Așezat la margine de țară românească, în inima Maramureșului istoric, străjuit de dealuri pe toate părțile, înconjurat de apele râurilor Iza și Tisa, la intersecția unor importante drumuri comerciale, nu departe de saline, Sighetu Marmăției a fost vreme de peste 600 de ani capitala voievodatului și apoi a comitatului, când acesta se întindea de la Prislop și Munții Gutâi, până la Munții Tatra.

- 12 AGENDĂ. INTERN. Biblioteca scufundată
- 16 AGENDĂ. IGLOOSTUDENT. Școala de vară Hülsta Studio
- 28 AGENDĂ. DESIGN. Home 07
- 32 AGENDĂ. INTERNAȚIONAL. Bienala de la Veneția. People meet in architecture
- 44 AGENDĂ. ECO. Furtuni într-un pahar cu apă
- 46 ARHITECTURĂ. PROIECT. Pur și simplu
- 56 ARHITECTURĂ. INTERIOR. O nouă dimensiune
- 64 HABITAT. OPINII. Duminică la ora șase. De Oana Lohan
- 66 PATRIMONIU. CENTRE ISTORICE. Sighet
- 72 HABITAT. TRADIȚII. Fierarul
- 74 HABITAT. PROIECT. Muzeul Memoriei și al Drepturilor Omului. Chile/ HABITAT. PROJECT. The Museum of Memory and Human Rights. Chile
- 84 DESIGN. PROFIL. Tezuka Architects. Casele-peisaj/ DESIGN. PROFILE. Tezuka Architects. Houses to Catch the Landscape
- 94 ARHITECTURĂ. PROIECT. Casa Moliner/ ARCHITECTURE. PROJECT. Moliner House
- 100 ARHITECTURĂ. PROIECT. Casa Corten/ ARCHITECTURE. PROJECT. Corten House
- 106 ARHITECTURĂ. PROIECT. Trei locuințe înșiruite/ ARCHITECTURE. PROJECT. 3 Mews Houses
- 116 MARCA K. DICȚIONARUL IDEILOR PROASTE. Garduri

Casa Moliner

Proiect: ARH. ALBERTO CAMPO BAEZA

Colaboratori: IGNACIO AGUIRRE LOPEZ, EMILIO DELGADO MARTOS

Structură: MARIA CONCEPTION PEREZ GUTIERREZ

Perioada de execuție: 2006-2008

Arhitectura lui Alberto Campo Baeza este în esență un gest filosofic. Ierarhizarea spațiilor interioare este traducerea în limbaj construit a raportului dintre lumea ideilor – a activităților meditative, contemplative sau artistice – și cea a vieții cotidiene, expresie a teluricului. Natural, prima este întotdeauna amplasată la cota cea mai înaltă, ținând spre cer, pe când încăperile destinate locuirii propriu-zise au contact cu solul. Casa Moliner este o nouă interpretare a jocului celor două cutii elementare: cea expusă și clară și cea tectonică, intimă.

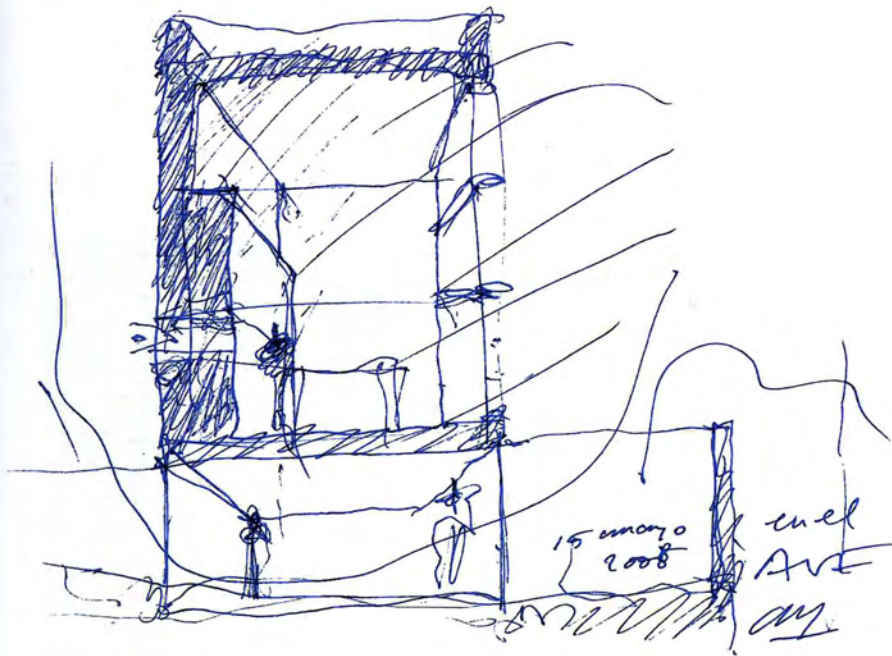
Text: LUIZA HANC

Foto: © JAVIER CALLEJAS

Locuința din Zaragoza s-a dorit a fi o casă a poetului, structurată pe cele trei stări sufletești predilecte ale sale: visarea, viața și odihna – în final, moartea. Este un cămin al gânditorului, al celui ce citește poezia de scară universală și participă la îmbogățirea patrimoniului acesteia, scriind. În consecință, niciunul dintre elementele concrete ale scenei create pentru el nu trebuie să-l distragă sau să-l îndepărteze pe creator de la menirea sa. Locul în care acesta are cea mai mare deschidere mentală este cel mai apropiat de cer: etajul cu înălțime liberă mare este conceput ca o cutie albă, aproape complet opacă spre exterior. Lumina pătrunde pe o singură latură, cea nordică, printr-un vitraj amplu din sticlă translucidă. Întreg etajul este gândit ca un nor al visării, spațiu predilect al gândirii, simțirii și creației – activități, în fond, absolut individuale, legate de biblioteca extinsă pe toată înălțimea de nivel.

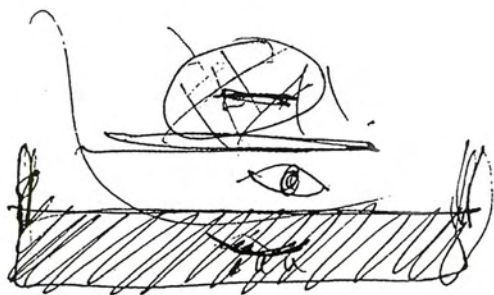
La polul opus, parterul – ce găzduiește funcțiunile și convențiile sociale ale unei reședințe – este perfect transparent. Acesta este nivelul locuirii, care comunică vizual și direct cu exteriorul, realizând un traseu continuu în jurul casei, ca un fel de grădină privată ce profită de prezența celor trei mesteceni. Claritatea nivelului este absolută, iar structura este lăsată aparentă, ca un memento al tectonicii necesare oricărui gest arhitectural. Aici se află livingul și alte zone de interes semi-public, iar scara elicoidală ce face legătura cu celelalte niveluri participă ca un element central în compoziția spațiului. De fapt, întregul parter este un living continuu, prelungit și spre exterior, prin terasa care se extinde îmbrățișând perimetral cutia de sticlă. În acord cu tratarea exterioară a întregului proiect, spațiul interior este în

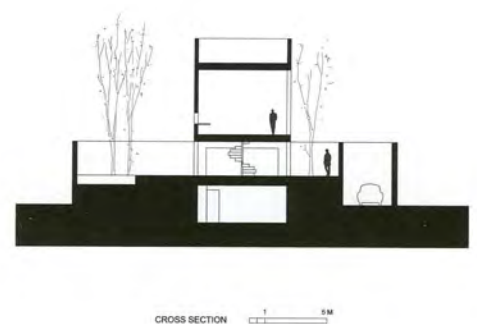
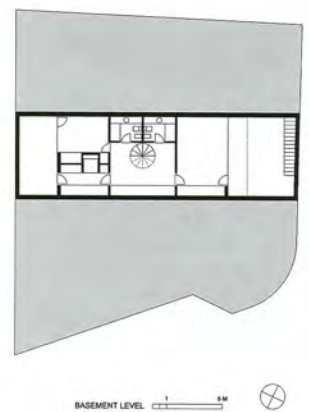
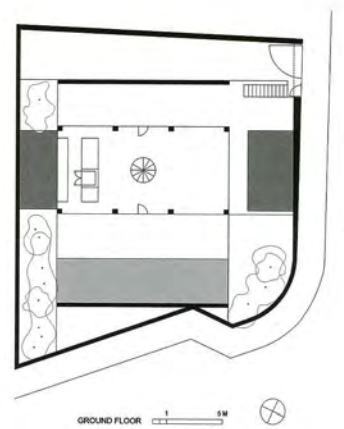
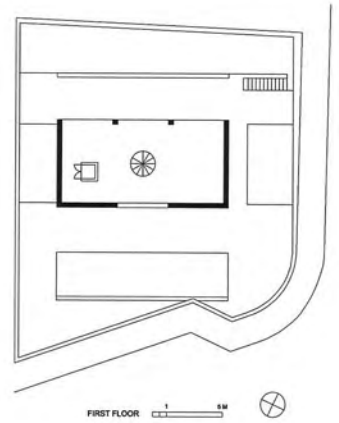
întregime alb, iar mobilarea este, firește, minimal(ist)ă, parcă spre a nu împovăra un mod de viață dedicat mai mult filosofiei. Nivelul subteran, în schimb, este gândit ca o cutie perfect opacă din beton, adăpostind dormitoare și băile. Este nivelul odihnei, cel posibil al odihnei veșnice (spune Campo Baeza), deci contactul cu teluricul este maxim. Corpul subteran dialoghează însă cu exteriorul în cele două extremități ale „cutiei”, fiecare deschizându-se spre câte o porțiune de teren de cotă inferioară accesibilă, realizând curți interioare necesare iluminării naturale a spațiilor. În lumea poetului, a filosofului sau a celui ce și-a dedicat viața unor scopuri înalte, există trei niveluri de trăire a spațiului, iar această locuință o plasează pe fiecare după cum îi este locul în ierarhia universală acceptată, dar în mod neașteptat. Astfel, dar în sens platonician lumea ideilor era cea a realității scăldate în razele soarelui, iar lumea părerilor, expresie a beznei intelectuale a obișnuințelor sociale proaste și a umanului în sens peiorativ, este opacă, arhitectul Campo Baeza întoarce lucrurile pe dos. Nivelul cel mai înalt, cel al visării, este cel al contactului divin (a ideea, în acest caz) și, asemenea altor spații de viață spirituală, este opac față de exterior, primind inspirația – și lumina – din imediat inferior – la propriu și figurat – este etajul vieții normale al contractului social, în care relația vizuală este importantă (așa cum se explică transparența absolută a acestuia). Ultima etapă este cea a odihnei, în care lumina nu are aproape niciodată rol central, meritând deci o amplasare subterană. Astfel explicat, mitul peșterii capătă o nouă conotație prin arhitectura acestor case, una contemporană: „Dreaming, living, dying. The house of the poet”.

Casa Moliner en Zamora

Moliner House

Alberto Campo Baeza's architectural style is, essentially, a philosophical gesture. The hierarchy of interior spaces translates itself into the relationship between the ideal world – the world of meditative, contemplative or artistic activities – and the ordinary world, a rendition of everything that is worldly. Naturally, the former is always positioned at the higher levels, aiming towards the sky, whereas the rooms that are destined for daily activities are positioned closer to the ground. The Moliner House is a reinterpretation of the relationship between the two elementary boxes: the one that is exposed and precise and the intimate one.

The Zaragoza residence was designed specifically for the poet, structured along the lines of the three emotional concepts he is known for: dreaming, life, rest and, finally, death. The Moliner House is a home for the thinker, one who reads poetry of universal scale and contributes to the enrichment of his heritage through his writing. Thus, the material elements created for this scenery must not distract or distance him from his purpose. The place where his mind is most open is nearer to the skies: the top floor, which has no ceiling, rendering its height arbitrary, is structured as a white box, almost completely opaque on the exterior. Light from the north pours in through the glazed northern wall. The entire upper floor is designed as a cloud and is a favorable space for individual activities such as thinking, feeling and creating.

At the opposite pole, the ground floor – the place for social functions and conventions of inhabitation – is perfectly transparent. This floor is meant for living – visually, it communicates directly with the exterior; surrounding the house as a sort of private garden that benefits from the presence of the three birches. The precision of this level is absolute, its structure left apparent as a memento of the tectonics that every architectural gesture should embody. This is where the living room is positioned as well as other areas of semi-public interest. It also hosts the spiral staircase that connects the two levels and is staged as a central element in the composition of the space. In fact, the entire lower floor is a continuous living room, prolonged towards the exterior by means of a terrace extending outward and wrapping itself around the entire glass box. In compliance with the way the exterior of the house is themed, the interior space is entirely white, and the furnishing is, of course, minimalist as if not to further encumber a lifestyle dedicated to something as burdening as philosophy.

The subterranean level, on the other hand, is designed as a perfectly opaque box made out of concrete, and is reserved for the bedrooms and the bathrooms. This floor is meant for rest and (according to Campo Baeza) symbolizes death. The subterranean level is connected with the exterior through the two "extremities" of the box, each opening up towards a portion of land, thus naturally illuminating the space.

In the world of the poet, the philosopher or the one who has dedicated his life to higher meanings, there are three levels of existence, embodied by the architect in the three different spaces, and this house does place each in their allotted positions according to the universally accepted hierarchy, but does so in an unexpected way. According to Plato the world of ideas is the reality that basks in the Sun's light, and the world of opinions, the expression of intellectual darkness, of bad social habits and of the deprecating form of humanity, does not benefit from light and is opaque. The architect Campo Baeza turns things around. The highest level, meant for dreaming, is one that communicates with divinity (in this case, the idea) and, like other spaces of spiritual life, is opaque from the exterior, diffusely receiving inspiration and light. Directly below it one finds the level that represents normal life or the social contract, where the visual relationship is important (and serves in explaining the complete transparency of this floor). The last stage is that of rest in which light has almost no central part to play, thus deserving its positioning on a subterranean level. Therefore, the Allegory of the Cave finds new meaning in the architectural design of this house, a contemporary one: "Dreaming, living, dying. The house of the poet."

